

Τ° ΑΝΤΙΚΡΙΝΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Πυμῶμαι πὸν ἀκούσαμε τὸ θόρυβο ἀπὸ πολλὰ ἀμάξια καὶ βγήκαμε στὸ παράθυρο. Ἡ γειτονιὰ εἶχε τρέξει νὰ ἰδῆ. Εἶτανε ἀνοιξιὰτικο βραδάκι. Τὸ ἀντικρινὸ μας σπίτι, πὸν τὸν τελευταῖο καιρὸ τὸ εἶχανε φρεσκομπο-γιατίσει, φαινότανε τώρα, μὲ τὰ κατάφωτα παρά-θυρά του, σὰ νὰ κοροῖδευε.

Σ° αὐτὸ τὸ σπίτι ξέραμε πὸς καθόντανε ἀπὸ πολλὰ χρό-νια, ὅσο μᾶς ἔφτανε ἡ μνήμη, ἡ γριὰ Μπαβιόλα μὲ τὸ γιό της, τὸν κύρ Κωστή, τὸν ἐμποροῦπάλληλο. Τὸ σπίτι χτί-στηκε ἀπὸ τὸ μακαρίτη, πού λέγανε πὸς εἶτανε ἀκόλουθος, ἓνα εἶδος σωματοφύλακας, τοῦ Τρικούπη, τὸν καιρὸ τῆς δόξας καὶ τῆς πρωθυπουργίας του. Ὁ Μπαβιόλος καθό-τανε πάντα στὴν πρωθυπουργικὴ ἀμαξα πλαῖι στὸν ἀμαξη-λάτη κι αὐτὸς κατέβαινε κι ἀνοιγε τὴν ἀμαξόπορτα. Συχνὰ κρατοῦσε τὸ παλτὸ καὶ τὸ χαρτοφυλάκιο τοῦ κ. Προέδρου. Ὅλοι τονὲ μακαρίζανε γιὰ τὴ θέση καὶ γιὰ τὴ δύναμη πὸν εἶχε. Εἶτανε λιγόλογος καὶ κρατοῦσε τὰ σπουδαῖα πολιτικὰ μυστικὰ μέσα του. Μιὰ λέξη τοῦ Μπαβιόλου ἐρμηνευότανε κατὰ διαφόρους τρόπους ἀπὸ τοὺς κομματάρχες καὶ τοὺς θεσιθῆρες πὸν πλημμυρίζανε τὸ πολιτικὸ σαλόνι τῆς ἐποχῆς. Μὲ κάτι ψευτοδιορισμοὺς πὸν ἔλεγε πὸς κατάφερονε καὶ κάτι μικροευκολίες πὸν ἔκανε, μπόρεσε κ' ἔχτισε τὸ σπίτι.

Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι κατηγορώντας τὴ σπατάλη καὶ τὴ ρεμούλα τῆς τρικουπικῆς πολιτικῆς φέρνανε συχνὰ καὶ τὸ σπίτι τοῦ Μπαβιόλου παράδειγμα: «Τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ».

Αὐτὰ ὅλα κ' ἔμειψ τὰ εἶχαμε μάθει ἀπὸ τὸν κ. Παπαγγελετόπουλο, τὸ συνταξιούχο καθηγητὴ, πὺν γεροντοπαλήκαρο πάντα, καθότανε σὲ μιὰ κάμαρα, στὸ πλαγινὸ γειτονικό μας σπίτι, καὶ μᾶς προγύμναζε στὴν ὀρθογραφία καὶ στὴν «ἐκθεση ἰδεῶν».

Ἐκεῖνες τὶς μέρες ἀκούστηκε πὺς ὁ κύρ Κωστής παντρολογιότανε, εἶχαμε ἰδεῖ τὸ μπάλωμα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ μόλις ἀγρικῆσαμε τὸ θόρυβο ἀπὸ τ' ἀμάξια ρωτήσαμε τί ἔτρεχε. Ὁ γάμος εἶχε γίνεϊ στὴν ἐκκλησιὰ καὶ τὰ νιογάμπρια φτάνανε στὸ σπίτι. Ὁ κύρ Κωστής σφιγμένος σ' ἕνα στενὸ μαῦρο ρούχο ἔδωσε τὸ χέρι του στὴ νύφη πὺν ἀμέσως πήδησε ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀμάξι. Εἶταν ἕνα κορίτσι λεπτὸ μ' εὐγενικὴ φυσιογνωμία. Φαινότανε κατακίτρινο μέσα στὰ ὀλάσπρα της φορέματα. Ἡ γριὰ Μπαβιόλα τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε δείχνοντας τρυφερότητα. Κ' ἔμειψ πὺν τὴν ξέραμε γκρινιάρια καὶ στριμλένη ἀπὸ τοὺς καθεμερνοὺς της καυγάδες στὴ γειτονιὰ παραξενευτήκαμε.

Τὶς πρῶτες μέρες μετὰ τὸ γάμο τοῦ κύρ Κωστῆ ἠσυχία βασίλευε στ' ἀντικρινὸ μας σπίτι. Κάπου κάπου ἀκούγαμε τὶς πρωῖνές ὧρες ἕνα σιγαλὸ τραγούδι, φωνὴ ἀδύνατη μὰ γλυκειά. Ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι εἶχαμε ριχτεῖ στὴ μελέτη γιὰ νὰ δυναμώσουμε στὰ ἑλληνικὰ καὶ στὰ μαθηματικά, κ' ἔτσι ὅλος ὁ καιρὸς μᾶς ἔφευγε χωρὶς νὰ τονὲ νοιώθουμε. Κατὰ τὸ χινόπωρο ἀκούσαμε μιὰ μέρα πὺν βγαίνανε ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μπαβιόλας, κάτι στριγγές φωνές καὶ κατόπι κομμένα κλάματα. Ὁ κ. Παπαγγελετόπουλος ὕστερ' ἀπὸ τὸ μάθημα, φεύγοντας, ἐξήγησε στὴ μητέρα μας ἔτσι στὸ πόδι, πὺς ἡ Μπαβιόλα δὲν τὰ πήγαινε καλὰ μετὰ τὴ νύφη της. «Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλιῶς γιὰτὶ τὸ κορίτσι εἶναι ἄβγαλτο καὶ ντροπαλὸ καὶ δὲ νοιώθει ἀπὸ πονηριές». Τότες προσέξαμε καὶ εἶδαμε πὺς τὸ τραγούδι εἶχε πάψει καὶ πὺς τ' ἀπογέματα τῆς Κυριακῆς ὁ κύρ Κωστής ἔβγαине περίπατο μετὰ τὴ γριὰ Μπαβιόλα χωρὶς τὴ

γυναίκα του. Κάποτε τὴν ἀντικρίσαμε τὴ νύφη στὸ παράθυρο καὶ τρομάξαμε. Τόσο χλωμὴ κι ἀδύνατη μᾶς φάνηκε. Μὰ μ' ὄλα αὐτὰ, στὸ πρόσωπό της σὰ νὰ διακρίναμε ἕνα τόνο συμπαθητικὸ μαζὶ μὲ μιὰ γραμμὴ μαρτυρικῆς ἐγκαρτέρησης.

Σὲ λίγον καιρὸ δὲν ἀργήσαμε νὰ καταλάβουμε πὼς εἶτανε σ' ἐνδιαφέρουσα κατάσταση. Μιὰ μέρα ἡ μητέρα μας χαίρετησε τὴν Εὐανθία—ἔτσι λέγανε τὴ νύφη—τὴ στιγμή πὺ στεκότανε στὸ παράθυρο τῆς κάμαράς της. Μὰ ἔνοιωσε πὼς εἶτανε λιγόλογη καὶ δὲν ἠθέλε νὰ ξανοιχτῆ σὲ κουβέντα. Μιὰν ἄλλη μέρα τὴ ρώτησε πὼς περνᾷ μὲ τὴν καινούρια της ζωή. "Ἐσκυψε τὸ κεφάλι καὶ τῆς βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα ἕνα στενοχωρημένο «καλά». "Ἡ πλύστρα μας, οἱ γειτόνισες ξέρανε ὄλα τὰ καθέκαστα, καθὼς μάθαμε κατόπι. "Ὁ Κωστής εἶταν ἕνα μπαίγνιο στὰ χέρια τῆς μητέρας του κι ὄλα τὰ πράματα τὰ ἔβλεπε μὲ τὰ δικά της μάτια. "Ἡ Εὐανθία φαινότανε κοπέλλα μὲ ἴσιο χαραχτήρα, χωρὶς διπλωματία, χωρὶς ψευτοκομπλιμέντα, δὲν τῆς ἀρέσανε τὰ κρυφὰ κ' οἱ κουσκουσουριές. "Ἐτσι τὸ φυσικὸ της δὲν μπορούσε νὰ συμβιβαστῆ μὲ τὶς συνήθειες τῆς κυρᾶ Μπαβιάλας, πὺ ἡ χηρεῖα κ' ἡ πολὺχρονη στενοχώρια τὴν εἶχανε κάνει παράξενη, ἐγωῖστρα καὶ κακοκέφαλη. "Ἡ Εὐανθία εἶδε πὼς δὲν τᾶβγανε πέρα μὲ τέτοια κατάσταση καὶ μὲ ἀπέραντη πίκρα τὴν κατακυρίεψε. Δὲν μπορούσε μῆτε ν' ἀντιμλήση, μῆτε ν' ἀντιδράση καὶ παραδόθηκε στὴ μοίρα της. Ἀπάνω στὰ γεννητούρια της ἀρρώστησε βαριὰ καὶ σὲ λίγες μέρες εἶδαμε τὴν κηδεῖα της. "Ἡ κακομοῖρα καὶ στὸ λείψανό της ἀκόμα διατηροῦσε τὴν ἄκακη, τὴν παραπονεμένη της ἔκφραση.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότες, πὺ ἕνα δειλινὸ Κυριακάτικο ἀκούσαμε χαρὲς καὶ γέλια στὸ ἀντικρινὸ μας σπιτικό. Μάθαμε πὼς ἡ κυρᾶ Μπαβιάλα κι ὁ γιὸς της εἶχανε διασκέδαση μὲ καλεσμένους κάτι νέους καὶ κορίτσια, συν-ἀδέρφους τοῦ Κωστῆ, ὑπαλλήλους στὰ ἐμπορικά. Παραξε-νευτήκαμε γιὰτὶ ξέραμε πὼς τὸ πένθος εἶτανε κοντινὸ... Καὶ κατόπι, ὄχι μονάχα τὶς Κυριακές, μὰ πολλὰ βραδάκια

τις καθημερινές, ἔστω κι ἂν ἔλειπε ὁ κύρ Κωστής, ἡ ἴδια παρὰ ἐρχότανε στὸ σπίτι κ' ἔκανε συντροφιά τῆς Μπαβιάλας. Ἡ ἥσυχη, σιωπηλή μας γειτονιά ζωήρευε συχνά. Τis ἀπόκριες τί γλέντια ποὺ βλέπαμε ἀπανωτά... Δὲν περνοῦσε βραδιά ποὺ νὰ μὴ μᾶς ἀνησυχίσουν. Ἀκόμα τὰ ξημερώματα γυρίζοντας ἀπὸ τοὺς διάφορους δημόσιους χοροὺς τραγουδοῦσε ἡ συντροφιά τοῦ κύρ Κωστῆ κάτου ἀπὸ τὰ παράθυρά μας. Πῶς πῆγαινε αὐτὸς ὁ κόσμος στὴ δουλειά του ἔτσι ξαγρυπνισμένος μᾶς ἔμενε μυστήριο... Κατὰ τὸ μεσοσάρακοστο, μποῦμ ἔσκασε στὴ γειτονιά τὸ μαντάτο. Ὁ Κωστής ἀρραβωνιάστηκε μιὰ κοπέλα τῆς παρέας του, ἀπὸ τὴν Πόλη. Καὶ μετὰ τὸ Πάσχα, μάνι μάνι ἀκολούθησε ὁ γάμος κ' ἡ καινούρια νύφη ἐγκαταστάθηκε στ' ἀντικρινὸ μας σπίτι.

Μὰ τί εἶτανε, Θέ μου, αὐτὴ ἡ Ρενέ; Ζωηρή, πεταχτή, ἀνοιχτόκαρδη, γεμάτη, ἔλεγε, ἀγαθοσύνη. Γνωρίστηκε σὲ λίγο μὲ ὅλη τὴ γειτονιά. Φιλίες ἐγκάρδιες, κουβέντες, γέλια. Ἡ γκρίνια τῆς κυρὰ Μπαβιάλας μῆτε ξανακούστηκε. Ἡ Ρενέ τὴ χαίδευε, τῆς γλυκομιλοῦσε, πῆγαινε μὲ τὸ μέρος της πάντα, τῆς ἔριχνε δίκιο σ' ὅ, τι κι ἂν ἔλεγε, κ' ἔτσι τὴν κατάφερνε νὰ δουλεῦν ὅλη μέρα στὸ νοικοκυριό, χωρὶς νὰ παραπονιέται. Νὰ παραπονιέται; Τί λέω... Κολλοῦσε τὸ στόμα της ἀπὸ τὰ παινέματα γιὰ τὴ Ρενέ: «Ἄ, τὸ καημένο τὸ κορίτσι μου. Σωστὴ ἀριστοκράτις. Μὲ τὸ λουτρό της, τὸ χουζούρι της, τὴν τουαλέτα της, μὲ τὰ ὄλα της. Κρατᾶ τὴ θέση της καὶ σὲ τίποτα δὲ μὲ στενοχωρεῖ». Κι αὐτὸς ὁ Παπαγγελετόπουλος μᾶς τὴν ἐπαινοῦσε. Κατόπι μάθαμε πὼς τοῦ ἔκανε γλυκὰ μάτια καὶ τὸν εἶχε ξετρελάνει τὸ δάσκαλό μας. Μὰ μονάχα τάχατες αὐτόν; Καὶ ποιὸν δὲν εἶχε μπλέξει στὰ δίχτυα της... Σοῦ εἶχε μιὰ μαστοριά, μιὰ φινέτσα, μιὰ σβελτοσύνη, κάτι καμώματα... Τετραπερασμένη. Ὅ, τι δουλειὰ μελετοῦσε τὴν κατάφερνε μιὰ χαρά. Ὁ μπακάλης, ὁ ψωμάς, ὁ γαλατάς, θυσία γιὰ τὴ Ρενέ. Στους ἄντρες μιλοῦσε μ' ἓνα τόνο αἰσθηματικῆς οἰκειότητος. Στὶς γυναῖκες μὲ μιὰ ἀθωότητα καὶ καλοσύνη, μιὰ ἀπλότητα κι ἀδερφοσύνη καταπληχτικὴ. Ἐφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι κ' ἔλειπε

μέρες. Πότε στην ἀδερφή της, ἔλεγε, πότε στοὺς γονιούς της, πότε σὲ μιὰ παιδιάτικη φιλενάδα της, πότε τοῦτο πότε κείνο. Σὰ γυριζε κατάπαυε τὸ θυμὸ τοῦ κύρ Κωστή μὲ τὰ γλυκόλογα, μὲ τὶς ἀκαταμάχητες δικαιολογίες πού τοῦ ἀρά-
διαζε...

Μὰ τὰ πολλὰ ἔξοδα τρέχανε, κι ὁ μιστὸς τοῦ Μπαβιόλα δὲν ἔβγαινε. Ὅχι γιὰ τὰ λούσα τῆς Ρενέ, πού εἶτανε πάντα ντυμένη στὸ μετάξι, μὴ στάξει καὶ μὴ βρέξει. Δὲν ἔβγαινε ὁ μιστὸς μήτε γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ τὰ τσάγια καὶ τὶς ὑποδοχὲς τοῦ κύκλου της. «Ἔχουμε θέση στὴν κοινω-
νία» δημηγοροῦσε, «καὶ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὴ βαστά-
ξουμε ψηλά»... Ὁ ἄντρας της στρηβότανε, ζάρωνε, γεροῦσε, κ' ἡ Ρενέ ἀντίθετα ὄλο καὶ ξανάνιωνε, ὄλο καὶ φρεσκαρι-
ζότανε κι ὁμόρφαινε. Δυὸ φιλιὰ στὴν πεθερά της, κι ὄλα γινόντανε μέλι καὶ γάλα. Κι ὅταν ἦρθε μέρα πού τοὺς εἶχανε ζῶσει τὰ χρέη ἀπὸ κάθε μεριά, αὐτὴ φάνηκε πρόθυμη νὰ τρέξει καὶ νὰ φροντίσῃ... Ὁ ἀφεντικὸς τοῦ Κωστή, ἕνας μεσόκοπος μεγαλέμπορος, φάνηκε πρόθυμος νὰ τονὲ βοη-
θήσῃ, μὰ ζήτησε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ λεπτά του. Καὶ γιὰ νὰ μὴ φανῆ πὼς κάνει χάρη καὶ προτίμηση στὸν ὑπάλληλό του, πρᾶμα ἀντίθετο πρὸς τὶς ἀρχές του, τοὺς συμβούλεψε σὰν πατέρα, ἔλεγε ἡ Ρενέ, νὰ δώσῃ τὸ δάνειο στὴν ἴδια, κ' ἔπρεπε γιὰ τοῦτο νὰ τῆς μεταβιβάσουνε τὸ σπίτι, ὥστε νὰ παραχωρήσῃ αὐτὴ τὴν ἐξασφαλιστικὴ ὑποθήκη... Ἔτσι κ' ἔγινε. Τὸ πατρικὸ σπίτι τοῦ Μπαβιόλου πέρασε στὰ χέρια τῆς γυναίκας του.

Σὲ λίγο καιρὸ τὰ πράματα πάλι ζαβώσανε. Ὁ κύρ Κωστής ἄρχισε κάτι νὰ μυρίζεται. Τὰ λούσα τῆς Ρενέ, οἱ συχνές της ἀπουσίες, τὰ κολακευτικά της φερσίματα τονὲ βάζανε σὲ συλλογή. Ἄρχισε τὴ γκρίνια. Μὰ ἡ Ρενέ τοῦ μιλοῦσε μὲ τόση πίστη, μὲ τέτοια λατρεία πού ἡ ρητορία της τὸν καθ-
υπόταζε. Ὅστερα ξανὰ τὰ ἴδια. Ἡ κυρὰ Μπαβιόλα μάλωνε τὸν Κωστή γιὰ τὶς παραξενιές του καὶ τονὲ συμβούλευε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη στὴ γυναίκα του, «τὴν καλή, τὴ γλυκομί-
λητη περιστέρα μας». Μιὰ μέρα, γεμάτη χαρὰ ἡ Ρενέ τοὺς ἀνάγγειλε πὼς κάποιος γνωστὸς τοῦ πατέρα της, πατριώ-

της τους, θὰ τοῦ δώσῃ μερικὰ καινούρια καλὰ ἔπιπλα, γιὰ νὰ τοῦ ἔξοφλήσῃ παλιό του χρέος. Αὐτὰ τὰ ὠραῖα ἔπιπλα τῆς εἶχε πεῖ ὁ πατέρας της πὼς εἴτανε προωρισμένα γι' αὐτή. Θὰ τὰ ἔφερνε λοιπὸν στὸ σπίτι. Γιὰ τοῦτο ἔπρεπε ν' ἀδειάσουνε τὸ σαλόνι ἀπὸ τὰ παλιὰ ἔπιπλα τοῦ Μπαβιόλου. Κ' ἔτσι ἓνα πρωῖνὸ εἶδαμε τὸ κάρο πὸν φόρτωνε κονσόλες, καναπέδες, πολυθρόνες, τραπέζια καὶ τραπεζάκια, καρέκλες καὶ σακμινὰ γιὰ νὰ τὰ μετακομίσῃ στὸ πατρικὸ σπίτι τῆς Ρενέ. Οἱ μέρες περνούσανε μὰ τὰ καινούρια ἔπιπλα δὲν φαινότανε. Ὁ κὺρ Κωστής αὐτὴ τὴ φορὰ βάλθηκε σὰ γερὰ νὰ ξεμπροστιάσῃ τὴ Ρενέ. Εἴταν ἀποφασισμένους ν' ἀνακαλύψῃ τί τρέχει καὶ ὀρκιζότανε πὼς δὲν ἔχει συχώρεση πιά.

Ἄξαφνα ἡ γειτονιὰ ἓνα δειλινὸ ἀναστατώθηκε μόλις μαθεύτηκε τὸ κακὸ πὸν βρῆκε τοὺς γειτόνας μας. Ὁ ἀφεντικὸς τοῦ Κωστή εἶχε φύγει στὸ ἔξωτερικὸ γιὰ δουλειές του κ' εἶχε πάρει μαζί του τὴ Ρενέ. Τί καπνὸ τάχα φουμάρει αὐτός; Τονὲ λέγανε, λέει, Εὐρυβιάδη Θεοδοσόγλου γλου καὶ εἴτανε Καραμανλῆς μὲ τσοχατζίδικο στὴν Πόλη, ὅπου εἶχε πλουτίσει στὸν πόλεμο τοῦ 97, πὸν προμήθεψε στρατιωτικὲς κουβέρτες στὸ Τουρκικὸ δημόσιο καὶ μάζεψε πλῆθος λίρες. Μὰ οἱ νεότουρκοι τὸν καταδιώξανε γιὰτὶ ἀποδείχτηκε πὼς εἶχε δωροδοκῆσει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἐκθρονισμένου σουλτάνου, τοῦ Χαμίτ, καὶ τοὺς πούλησε στὴ διπλὴ τιμὴ τῆς κουβέρτες. Τῶσκασε λοιπὸν κρυφὰ μὲ ὅλα του τὰ πλούτη, παρουσιάστηκε στὴν Ἀθήνα γιὰ φανατικὸς πατριώτης ἄγρια καταδιωγμένος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ γένους, κ' ἀνοίξε καινούριον μαγαζί, κάνοντας συναγωνισμό γιὰτὶ τὰ κατὰφερνε καὶ πουλοῦσε φτηνότερο πράγμα γιὰ καλύτερο. Στηριζότανε στὴν ἐπίμονη ρεκλάμα, ξοδεύοντας γιὰ δαύτη ἀδιάκοπα, ἐνῶ οἱ ντόπιοι ἔμποροι τὰ χρόνια ἐκεῖνα δὲν ξέρανε καὶ πολὺ ἀπὸ τέτοια... Μὰ ἡ γειτονιὰ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὸ περισσότερο, πὼς ὁ Θεοδοσόγλου εἴτανε παντρεμένος, βέρος νοικοκύρης, μὲ παιδιὰ καὶ κορίτσια τῆς ἡλικίας.

Δὲν πέρασε βδομάδα πὸν ὁ κὺρ Κωστής διώχτηκε ἀπὸ

τὸ μαγαζί μὲ τρόπο εὐγενικὸ. Τοῦ εἶπανε δηλαδὴ πὼς δὲν εἶναι σωστὸ νὰ γίνεται κουβέντα γι' αὐτόνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους, γιὰ σκάνταλα καὶ μαιτρέσες, κ' ἔτσι νὰ μὴν ἔχουνε τὸ νοῦ τους αὐτοὶ καὶ νὰ μὴν προσέχουνε στὴ δουλειά. Κι ἀκόμα μιὰ μέρα ὁ δικηγόρος τῆς Ρενὲ κοινοποίησε χαρτὶ τοῦ Κωστῆ Μπαβιόλου ν' ἀδειάσῃ τὸ σπίτι, αὐτὸς κ' ἡ μητέρα του, γιὰτι πιά δὲν εἶτανε δικό τους, ἀφοῦ τῆς τὸ εἶχανε πούλησῃ μὲ ταχτικὸ συμβόλαιο.

Ὅταν ἡ κυρὰ Μπαβιόλα εἶδε τοὺς δικαστικοὺς κλητῆρες νὰ βγάνουνε στὸ δρόμο τὰ ροῦχα καὶ τὰ πράματα πὸν τῆς ἀπομείνανε — τὰ καλούτσικα ἔπιπλα τὰ εἶχε σουφρώσει ἡ Ρενὲ — ἄρχισε νὰ καταριέται μεγαλόφωνα καὶ νὰ στριγγλίζει νευρικὰ. Μὰ εἶτανε πολὺ ἀργά... Ἡ ἐκδίκηση τῆς Εὐανθίας, ἔλεγε ἡ γειτονιά, στάθηκε πολὺ σκληρή.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

